Ágh István

Messze vagyunk, ha közel is

Fészkelődik az unokám
jövőjében fürkésző arccal,
én meg őt nézem, és zavartan
követem, vajon mire vár,

vén bölcshöz illő tanácsommal
terelném képzelgéseit,
de még az esze nem segít,
hogy a káromból tanulhatna,

messze vagyunk, ha közel is,
bár összefűz a fajtánk lánca,
nem hatnak a kor befolyása
ellen fölhozott érveim,

befogott fülével kizárja,
mint a félrevert harangszót,
amit a sötét anyagból
kiöntött életművem áraszt,

mondjam, hogy lidércűzés volt,
mit *Jóslatok az újszülöttnek*
költeményemben jövendöltem
anyjának vérből, mocsokból?

hogy a remény annál erősebb,
mennél mélyebbről merített?
amit megmondtam, nem ismétlem
tétova unokám előtt sem,

inkább a kettőnk közös része
aggaszt, micsoda rejtett hajlam
parancsára szenved miattam,
miért kell elnézést kérnem.

Ártatlan szereplők

Nem is tudom, ki volt a legelső,
talán mégsem véletlen szereplő,
kinek szőke copfja árnyékában
azt éreztem, mit soha korábban,

míg előttem állt az énekkarban,
pihéire mély hangokat csaltam,
s mialatt a himnuszt ráleheltem,
tavasszal is nyárban melegedtem,

bevallani segített egy másik
alkalom, a *Légy jó mindhalálig*,
eljátszottuk előbb, amit később
nem tehettünk, csupán fölidéztük,

mert amit megkötött Móricz Zsigmond,
az a csomó hamar széjjelbomlott,
elvált egyikünk a másikától,
másnak őriztük ártatlanságunk,

hiányoztunk, mint hold fele fénye,
árnyunk vetült az egyik felére,
s most nemcsak őt, de fél ifjúságom
minden szereplőjét jönni látom,

ó, az istenadta égi lányok,
kiket a szerelem elvarázsolt,
jönnek sorban összekulcsolt kézzel,
talán az imádság erejével

tudhattak az elképesztő semmi
űrén nékem mégis megjelenni,
s jöttek vegyes ruhájukba szabva,
mai kordivatban régi arccal,

énekelnek laza karban állva,
rekviemet! köznapi ruhában?
ez még nem a mű bemutatója!
még csak próba? kezdődik a próba!